

der egentlig virker, og hvordan vi så bruger de mange anvendte ressourcer, som jo ligger decentralt. Dem vil vi jo gerne bruge, sådan at behandlingsresultatet bliver positivt. Danmark er et af de rigeste lande i verden, og derfor har vi også en klar forpligtelse til at tilbyde stofafhængige en behandling for deres misbrug. Og det er jo ikke alene på grund af de internationale aftaler som f.eks. singlekonventionen fra 1961, men det er da også i lyset af, hvad vi har lovet hinanden herinde gang på gang i de mange forespørgsler, der har været.

Da regeringen i 1994 fremsatte sin plan for området, drejede debatten sig især om stiknarkomaner og hvilken indsats, man skulle gøre over for denne gruppe. Den debat, der var om metadonbehandling, lignede til forveksling den, der i de senere år har været ført om heroin.

Der må jeg sige for CD's vedkommende, at vi ikke er interesseret i at begynde en behandlingssession med substitutionsstoffet heroin, men mener, at metadonbehandling er en god idé. Der har man jo i Hamburg haft gode resultater, og nu er man begyndt et forsøg i Vestsjællands Amt med injektion af metadon. Det forventer jeg mig da en hel del af. Det er jo amternes ansvar i dag. Det var så især på det tidspunkt i 1994 de hårde stoffer, som var til debat.

Så har vi haft en nylig afholdt høring om unge og rusmidler herinde i Folketinget. Det var jo et helt andet billede, vi så af stofbrug. Fra de unges side var der jo en afstandtagen til stiknarkomani og en manglende erkendelse, desværre, af, at ecstasy og speed er narkotiske stoffer. Det viste sig, at hash blev betragtet som værende et sådan lidt gammeldags stof, hvorimod ecstasy og speed var noget, som man skulle bruge i weekenden, så man kunne feste igennem. Det var jo overraskende.

Når det så er sådan, så ligger der jo en særlig forpligtelse til at kunne forebygge ved at informere de unge helt fra sjette klasse om, hvad risikoen så er ved at bruge det, for vi ved ikke ret meget om langtidsvirkningerne, men vi ved da godt, at produktionen ofte foregår under former, der gør, at sammensætningen af den enkelte tablet kan være direkte livsfarlig.

Men der var én ting, man var enig om på den høring, og det var, at der nu var brug for et mere nuanceret, et mere differentieret syn på stoffer, sådan at den indsats, der skal gøres, i højere grad bliver gjort over for de hårde stoffer.

CD er enig i at forsøge at kigge på det på den måde, at de ressourcer, vi har, og den indsats, vi

gør, i højere grad koncentrerer sig om det, der er farligst, hvis man kan sige det sådan. Det ville jeg mene var et spørgsmål til overvejelse også her i Folketinget, og at vi skal arbejde videre med det.

Så er der spørgsmålet, om de behandlingstilbud, der er til rådighed, er der, når man har brug for dem, når narkomanen er motiveret og henvender sig, eller om der er lange ventelister. Det er et spørgsmål om – det tror jeg på – at man i højere grad får matchet den enkelte, der har brug for behandling, med behandlingstilbudet. Det er nok vigtigere end det, der jo har været debatteret før, med privat/offentlig filosofi bagved, religiøs eller ikke-religiøs.

Jeg tror, det væsentligste er, at det er det rigtige sted, man kommer, og at samfundet og de mennesker, der er dér, også har ressourcer til at følge op på den meget lange efterbehandling, der skal til, for misbrug er jo ikke bare et spørgsmål om, at misbrugere af stoffer bliver afgiftet. Nej, derefter ligger en lang behandling på det psykiske plan, det sociale problem, der kan mangle bolig, der kan mangle uddannelse. Så hvis man vil det, så taler vi altså om en flerårig behandling, der skal til.

Men det, der altså er vigtigt, er jo, at der er professionalisme til stede, sådan at man ved, hvad det er, man foretager sig det enkelte sted.

Det skal vi så gøre for at kunne skabe en bedre, en mere koordineret indsats. Og så vil vi have et grundlag for at vide, hvad det er for beslutninger, vi skal træffe. Men der vil jeg da vende tilbage til dét, jeg sagde før, og sige, at jeg ikke tror, det så meget bliver en enkel behandlingsmetode, vi kommer til at koncentrere os om. Det bliver den måde, man behandler det enkelte menneske på, især med spørgsmål om forebyggelse for de ganske unge, og i meget høj grad med efterbehandling for de hårde narkomaner.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Fru Yvonne Herløv Andersen var inde på, at konklusionen af Unge og rusmiddelhøringen ligesom skulle være, at vi skulle koncentrere os om de hårde stoffer og misbrugerne af de hårde stoffer, og der må jeg sige, at der er jeg fuldstændig uenig.

Jeg synes, det er et fantastisk farligt skræplan at komme ud på, at vi ligesom begynder at acceptere, at unge eksperimenterer med stoffer, for det var nemlig sådan, jeg hørte det, og den konklusion, jeg gik hjem med i min bevidsthed efter